

mínkou, za níž dlužno uznati na tuhé vězení, bylo, že jde o větší zlý čin, kdežto podmínky, za které má trest zstřen býti, rozsudek, jak již zmíněno, vůbec nezjišťuje. Nálezací soud tudíž překročil při výměře trestu svou trestní pravomoc a hranici zákonné trestní sazby, je tedy rozsudek v tom směru dle § 281 čís. 11 tr. ř. zmatečným.

Čís. 542.

»Vzetím z držby« (§ 171 tr. zák.) jest každé jednání, jímž se věc převádí z dispozice dosavadního držitele v detenci pachatele neb osoby třetí.

Služební poměr pachatelův není okolností přitěžující, je-li jím již založena zločinná kvalifikace trestného činu.

Podmínečný odklad výkonu trestu jest zásadně vyloučen, jde-li o železniční krádeže spáchané železničními zřízenci.

(Rozh. ze dne 26. září 1921, Kr I 519/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173 a 176 II. c) tr. zák., vyhověl však odvolání státního zastupitelství do výměry trestu a změnil rozsudek soudu prvě stolice v ten rozum, že obžalovanému zvýšil trest a nepovolil mu podmíněčný odklad výkonu trestu — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce věcné namítá stížnost, že cinkové koryto nebylo vůbec z držení dráhy odňato a převedeno v držení obžalovaného (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) a kdyby tomu tak bylo, že nastala bez trestnosti dle § 187 tr. zák., poněvadž bylo vráceno dobrovolně dříve než se vrchnost dověděla o činu. Stížnost není v právu. Vzetím z držby rozumí se každé jednání, jímž se věc převádí z dispozice dosavadního držitele v detenci pachatele neb osoby třetí. Krádež je dokonána již samým odnětím, t. j. převedením z posavadního držení v držení jiné. Kdy se tak stalo, jest posouditi dle okolností případu. Není třeba, aby věc byla odnesena z místa, na němž se dosud nalézala a rovněž ne, aby panství pachatelovo nad věcí ukradenou bylo již zcela zabezpečeno. Také pouhé uschování věci na místě činu nebo poblíže něho stačí, odnímá-li se tím dosavadnímu držiteli možnost věcí disponovati. Tak tomu bylo v případě, o nějž jde. Dal-li obžalovaný svémocně naložiti cinkové koryto na rampě ležící do soukromého vozíku, ukrytí je nasypáním uhlím s rozkazem, by nenápadně bylo dopraveno do jeho bytu — pak nutno tvrditi, že tímto ukrytím byla železniční správě odňata možnost s věcí disponovati, že tedy věc byla z držení dráhy odňata. K vrácení ukradené věci došlo dle rozsudečného zjištění následkem přímého zakročení přednosta stanice, který při služební obchůzce cinkové koryto na voze objevil a vrácení jeho na rampu nařídil. Poněvadž tedy obžalovanému bylo tímto dopadením při krádeži patrně nemožno věc přivésti do bezpečí, nelze mluviti o vrácení dobrovolném, z účinné lítosti a není zde základního předpokladu pro uplatňo-

vání beztrestnosti dle § 187 tr. zák., nehledíc ani k tomu, že se obecní strážník o krádeži služebně hned dověděl.

Státní zastupitelství brojí proti svrchu uvedenému rozsudku jednak proto, že byl obžalovanému vyměřen nízký trest, jednak proto, že mu byl povolen podmíněčný odklad trestu. Odvolání jest v obou směrech odůvodněno. Nelze sice přisvěditi odvolání, že obžalovanému přitěžuje okolnost, že jako železniční zřízenec porušil své povinnosti ve větším rozsahu (§ 43 tr. zák.), neboť okolnost, že obžalovaný jest železničním zřízencem, kvalifikuje právě zmíněnou krádež jako krádež zločinnou a nemůže proto ještě jedenkrát jako přitěžující okolnost býti uvažována v neprospěch obžalovaného. Rovněž nelze vyloučiti polehčující okolnost částečného doznání, poněvadž skutkový děj byl obžalovaným skutečně doznán. Přes to tedy, že poměr přitěžujících a polehčujících okolností zůstává nezměněn, a že jest tudíž na místě použití § 54 tr. zák., jakož i dále přes to, že i použití § 55 tr. zák. jest odůvodněno, což vlastně odvolání státního zastupitelství ani nepopírá, jest trest obžalovanému vyměřený nízký, uváží-li se, že krádeže na dráze jsou zvláště nebezpečné a že proto vyžadují také zvláště přísného potrestání. Bylo proto odvolání státního zastupitelství vyhověno a trest obžalovanému přiměřeně zvýšen. Při rozhodování o podmíněčném odkladu trestu dlužno sice uvážiti obě okolnosti, ke kterým přihlížel již nalézací soud, že totiž obžalovaný jest zachovalý, a že jest duševně méněcenný; leč přes to nejsou tyto dvě okolnosti tak důležité, že by v tomto případě mohly odůvodniti podmíněčný odklad trestu. Železniční krádeže náležejí již od delší doby ke krádežím zvláště nebezpečným a jest tato jejich povaha již také všeobecně známa. Nehledíc k tomu, bylo však železničním zřízencům zvláště a opětovně na srdce kladeno, aby se těchto krádeží vyvarovali. Žádá to důvěra veřejnosti v nerušenou a bezpečnou dopravu zboží dráze svěřeného. Obžalovanému musilo tedy býti známo, že se dopouští činu zvláště odsuzovaného a jeho úřední povinnosti zvláště porušujícího. Nedbal-li toho obžalovaný, dal na jevo, že méně přísné prostředky nestačí, aby ho od spáchání zlých činů uvarovaly, a že jest potřebí, aby byl trest na něm vykonán, má-li v budoucnosti vésti pořádný život. Touto úvahou jest vyvrácen význam zachovalosti obžalovaného. K jeho chorobě nelze pak přihlížeti, poněvadž v tomto případě hledě i k dřívějšímu disciplinárnímu řízení proti obžalovanému, padá na váhu více jeho nemravná povaha, nežli vliv jeho nemoci. Byl mu proto podmíněný odklad trestu odepřen a bylo odvolání i takto vyhověno.

Čís. 543.

O různých trestních udáních, týkajících se téhož žalobního děje, jež byly podány jednak orgánem veřejným jednak soukromým obžalobcem, jest vynésti jediný rozsudek.

Nezachoval-li se ten, jemuž bylo ublíženo, jsa slyšen jako svědek o obžalobě veřejné, ohledně soukromožalobných urážek, obžalovaným mu při téže příležitosti učiněných, dle § 263 tr. ř., nemůže se po té domáhati, by obžalovaný byl též za ně potrestán.

(Rozh. ze dne 28. září 1921, Kr I 755/21.)